

[Helge Larsen.]

skopperne er spurgt hver for sig, eller de er spurgt som en helhed, som et kollegium. Er det sidste tilfældet, er vi jo umærkeligt på glad mod noget i retning af en kirkeforfatning, som der hidtil har været et flertal imod her i tinget og i befolkningen, og det tror jeg stadig der er.

Men hele sagen med høring af biskopperne forud for helligdagslovforslagets fremsættelse har givet anledning til en del debat ud over landet; der har været talt om snigende kirkeforfatning, om kirkepolitisk tusmørke m. v. På den baggrund er det, at jeg gerne vil drage spørgsmålet frem nu ved behandlingen af kirkeministeriets budget.

Jeg vil gerne forudskikke den bemærkning, at jeg naturligvis finder det helt i sin orden, at kirkeministeriet hører en biskop om hans syn på en sag, der vedrører forhold i hans stift. Det er jo dertil, man har ham som administrativ myndighed, og egentlig har man vel ikke biskopper til andet — jeg mener i hvert fald ikke, man bør have dem til andet. Bisper bør ikke virke som en inderkreds, der optræder på andres vegne, som dem, der er kirken.

Men går man over til at høre biskopperne som kollegium, som bispemøde, som synode, eller hvad man nu vil kalde det, så indfører man en helt ny praksis, og en praksis, som der ikke er baggrund for i loven. Da vi 1922 fik J. C. Christensens kirkelove, var det en afgørende forudsætning for flertallet i rigsdagen, at der ikke måtte etableres nogen kirkeforsamling via en fællesoptræden af bisperne. Det var udtrykkelig pointeret.

Jeg håber ikke, at man med hensyn til helligdagslovgivningen har spurgt biskopperne som et kollegium, der kunne udtale sig på kirkens vegne, men det vil den højtærede kirkeminister eller den højtærede justitsminister let kunne oplyse for os.

Derimod ved vi — det meddeles jo gennem Ritzaus Bureau — at der holdes bispemøder et par gange om året, og at der i hvert fald en gang om året deltager repræsentanter for kirkeministeriet i bispernes forhandlinger. Selvfølgelig har biskopperne ret til at mødes og drøfte, hvad de vil, men sådanne møder kan og må ikke være et officielt led i dansk kirke. Der er naturligvis

biskopper, som ønsker et bispemøde med officielle opgaver, og der er dem, der absolut ikke ønsker det. Man kan arbejde for det, man finder rigtigt; men så længe der ikke foreligger nogen hjemmel i lovgivningen, kan man ikke lade et bispemøde antage nogen officiel karakter.

Imidlertid foreligger der dokumentation for, at den frygt, jeg her giver udtryk for, og som næres i visse kredse ude i befolkningen, ikke er grebet ud af luften. I fortællingen til „Prøvealterbogen 1958“ skrev biskop Fuglsang Damgaard, at den var udarbejdet af et af bispemødet i 1953 nedsat udvalg. Senere blev der, så vidt jeg ved, tilagt dette udvalg rejsegodtgørelse af kirkeministeriet, hvorved udvalget godkendtes. Her optrådte bispemødet altså som en besluttende myndighed. Jeg vil mene, at det pågældende udvalg skulle være nedsat ved kongelig resolution og ikke ved en beslutning af bisperne, som jeg må formode det er sket, efter hvad Fuglsang Damgaard skriver.

Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede kirkeminister, om der ikke fra ministeriets side er taget stilling til disse bispemøder på en eller anden måde. Jeg ved, at den højtærede kirkeminister deltager i nogle af disse møder, men det er formentlig ikke den højtærede ministers hensigt derigennem at legalisere dem som officielt organ. Jeg vil derfor tro, at der foreligger en slags instruks eller lignende, som sætter disse bispemøder på deres rette niveau som det, de bør være: private sammenkomster uden nogen beføjelser. Jeg har hørt, at der foreligger en sådan instruks, skrivelse eller lignende fra midten af 1950'erne, men jeg kender den ikke og kan ikke få kendskab til den. Jeg spørger derfor: findes en sådan? — og i bekræftende fald: kan vi så ikke få den offentliggjort, så vi ved, hvad det egentlig er, der her foregår?

Måske er al frygt for kirkeforfatning grebet ud af luften. Men lad os få det slået fast. Offentligt.

Da jeg i går skrev mig på talerlisten til forhandlingen i dag, var det egentlig kun disse to emner, jeg ville have berørt. Men i dag til morgen hørte jeg i radioavisen i referatet fra De Forenede Nationers generalforsamling en meddelelse, som gør, at jeg gerne vil føje et enkelt lille spørgsmål